

GLASIK

v spomin

prvega splošnega zbora slovenskih učiteljev

24. in 25. sept. l. 1872. v Ljubljani.

Slovenski učitelj.

Slovenski učitelj zavéda se živo,
Za vero in národ mu serce kipí,
On trudi za blagor se ljudski sterpljivo,
Z naródom veselo, al' tužno živí.

Slovenski učitelj živí za mladino,
Spoznavá, da v šoli je upanje vse,
Nevtrudeno dela in orje ledino,
Za delo prihodnost mu zlata cvetè.

Slovenski učitelj odgoja in lika,
Z omiko naródu vdihuje močí,
Naj boljše orožje je dušna omika,
Z omiko Slovincem le zmaga žarí.

Tovarštvo.

Zdravo, tovarši in bratje premili!
V pevskem soglasji zedinimo se!
Složni bodimo v veselji in sili;
V slogi nam zlata prihodnost cvetè!

Zdravo, tovarši in bratje premili!
V pevskem soglasji dajajmo si moč,
Naj bi s tolažbo si serca polnili,
Da nam ugodnejša doba napoč!

Zdravo, tovarši in bratje premili!
V pevskem soglasji si dajmo roké!
Vestno poklicu, da bomo služili,
Šoli domači darili sercé!

*23
9 872 mm 9 1/2 1/2 1/2 1/2*

10/1923

101923

Učiteljevo veselje.

Vedno vživam mlada leta,
Dvakrat cvetje mi cvetè;
Mladi raj mi vence spleta,
Setev krasni sad dajè.

Kedar mladi duh se dviga,
Srečno pervikrat zletí —
V meni moč se nova vžiga,
Duša se mi spet mladí.

Kedar vidim serca vdana,
Ki za dobro sem jih vnel —
Zdrava mi je vsaka rana,
Ž njimi sem otrok vesel.

Mili kraj.

Domovina, mili kraj,
Kjer visoke so goré,
Kjer zelene so planine
Mile trate in doline,
Cerkve bele kjer stojé,
Domovina, mili kraj!

Domovina, mili kraj,
Kjer se rožce scvitajo,
Bistre vode kjer tečejo,
Drobne tičice pojejo,
Kjer preljubi moji so,
Domovina, mili kraj!

Domovina, mili kraj,
Kjer sem ležal v zibelki,
Mili mamci v óko gledal,
Kjer sem perve vence spletal,
Kjer sem vžival zlate dni,
Domovina, mili kraj!

Slovan.

Jaz sem Slovan z dušo, s telom,
To priznavam svetu celom,
Ta ponos serce pozná.
Bratov 'mam ko pomlad cvetov
Naj je svetov, kar če svetov
Slovan povsod brate 'má!

Gor po Labi prot' severu,
Kjer je zemlja v polumraku,
Kjer valovi se tepó:
Bratov 'mam ko pomlad cvetov
Naj je svetov, kar če svetov
Slovan tam tud brate 'má!

Znan sem torej svetu celom,
Da sem Slovan z dušo, telom,
Ta ponos serce pozná.
Bratov 'mam ko pomlad cvetov
Naj je svetov, kar če svetov
Slovan povsod brate 'má!

N 1082/1950

Zvezdi.

Ko luna blede priveslá
Po noči mirni sred nebá,
Se pevca duh le umirí,
Ko vgleđa zvezdo milosti,
Ki novo moč mu liti vé
V utrudeno sercé.
Obraz nje mili se ozrè,
Se nada zlata mu odprè,
Vse potopijo se strasti
Tam v morji pozabljivosti,
In rajski čút prehaja zdaj
Pokojno spet sercé,
Ko jutra mrak jo prepodi,
In solzno še okó sledí,
Ozira vedno se za njo,
Stegaje hrepeneč okó,
In lira slastno ji doní:
Oj z Bogom, zvezda ti!

Rožmarin.

(Po česki: „Kalino“).

Rožmarin, rožmarin, ti si moja rožica,
Zakaj več mi ne cveteš?
Rad sem tebe za klobukom nosival,
Rad sem s tabo k svoji mili hodival.
Pri potoku tam sva stala,
Serčno sva se ljubovala,
Zdaj, cvetica, ne cveteš,
Več, več ne cveteš.

Rožmarin, rožmarin, ti si moja rožica,
Zakaj več mi ne cveteš?
Luna milo sije v naše hišice,
Samec hodim, grénke točim solzice
Za me raja ni na sveti,
Vse mi hoče odumreti;
Več, cvetica, ne cveteš,
Več, več ne cveteš!

Ne zabi me!

Cvetka raste pri potoku, Oblačilice prekrasno
Kakor lune svit, migljá, Barvo ima nébesa
Protí modremu oboku In očesce njeno jasno
Gleda nežna glavica. Je rumena zvezdica.

Čuj predraga kaj cvetica
Pri potoku spomni te:
Vsaka biserna solzica
Zdiha tje: »Ne zabi me!«

Na razhodu.

Kje so časi, kje se dnovi,
Ko smo Slave mi sinovi
Vedno bili združeni?
Čas vertí se v večnem tiru,
Dan hiti po časnem viru,
Dan blišči, in dneva — ni!
Kje domači glasi mili,
Ki svobodno so glasili
Se iz serca mladega?
Ah so pošumeli v gaji
Na veselem, ljubem kraji
Doma serčno dragega.

Oj! kje družbe so vesele,
Kjer zdravice so se pele,
Kjer šumelo vince je?
Ah! so družbe se ločile —
So zdravice potihmile;
Časa morje vse požrè.
Težko je pač ločen biti,
Dom in drage zapustiti,
Tega, tega se bojim;
Ker le z brati vkup živeti,
Z brati svojimi vkup umreti
Vedno, vedno si želim.

To ločitva opominja,
Ponóvi se bolečina,
V tem solzice nam lijó;
Pred ko gremo, se objimo,
Zvesti biti prisežimo
Slavi, kamor kol' gremó.
Če grobovi se odprejo
Daleč unkraj nam za mejo,
K njim prijatli romajte;
Pojokajte na gomile
Solze britke, serčno mile
Na košice bratovske.

Kmal' na mejah bomo stali,
Bratom dragim zajokali,
Bratom milega serca;
Bratje! z Bogom ostanite,
Nikdar nas ne pozabite —
Vsi smo dóma enega.
Z Bogom, z Bogom si recimo,
Bratje zadnjič se objimo,
Dokler čas nam pripustí;
Kmali, kmali čez doline
Drage slavne domovine
V tuje kraje nas derví.

